

1

‘Zal ik je handje vasthouden?’ zegt Mus met een brede glimlach.

Kapitein Kwaadbaard gniffelt, al klinkt het meer als een grom.

‘Nee, het gaat wel,’ sputtert hij.

‘Zal ik anders die houten kruk voor je halen?’

‘Ik heb hem niet nodig.’ Kwaadbaard draait zijn grote harige hoofd naar Mus. ‘Pas op, jij!’ Maar zijn boze blik verdwijnt als hij haar aankijkt.

‘Dan niet, Koppige Kapitein Kwaadbaard.’

‘Ik vind één bijnaam wel genoeg, Mondige Mus.’

Mus geeft de grote man een duwtje. ‘Nee, zo ga je me echt niet noemen.’

‘Wel als jij me blijft betuttelen.’

‘Ik hou mijn mondige mond al.’

‘Goed zo. Kom, we gaan even zitten.’

Kwaadbaard laat zich met veel gekreun op de kade zakken. Mus gaat naast hem zitten. Ze kijken uit over de zee. De ondergaande zon zorgt voor een oranje gloed. Niet alleen in de lucht, maar ook op het water. Mus draait zich om en ziet dat Zeeburgerdam ook in deze warme kleur baadt. Het dorp ligt er vredig bij. Dat was een paar weken geleden wel anders. Toen woedde er een hevige strijd met De 5 Slangen, een beruchte piratenbende,

die op het laatste moment gewonnen werd door Mus en haar nieuwe groep vrienden. Van wie de man die naast haar zit haar grootste vriend is – ook in omvang.

Mus kijkt naar Kwaadbaard. Die hijgt zo hard dat het lijkt alsof hij een groot zeilschip probeert weg te blazen. ‘Gaat het?’ vraagt ze.

‘Ja. Even bijkomen.’

Kwaadbaard slaat zijn grote arm om de schouder van Mus en trekt haar een beetje naar zich toe. De mouw van zijn kleding is ruw, de stof stinkt en zijn arm is zwaar. Maar toch vindt ze het fijn. Het voelt alsof iemand even een huisje om haar heen bouwt. Waar ze veilig is. En waar het ruikt naar dode vis. Maar die geur kan ook van de zee komen, die met kleine golfjes bijna haar vilten schoenen raakt.

‘De wond is bijna genezen. Over een paar weken ben ik weer helemaal de oude,’ zegt Kwaadbaard.

‘De oude ben je zeker. Nog ouder dan vóór je werd neergestoken door Ramon.’

‘Wil je nat worden?’ Kwaadbaard staat met moeite op.

Dan voelt Mus twee handen in haar zij en wordt ze opeens omhooggetrokken. Ze lacht en gilt tegelijk. Een rare combinatie, zeker als je ondersteboven hangt, waardoor ze klinkt als een exotische vogel.

‘Laat – me – los!’ roept ze tussen het giechelen door.

‘Neem alles terug.’

‘Nooit.’

Kwaadbaard strekt zijn stevige armen uit en houdt Mus nu boven het water. Ze spartelt als een vis op het droge.

‘Wacht!’ roept Mus.

‘Nee, je neemt het terug.’

‘WACHT!’ roept Mus harder.

Kwaadbaard schrikt omdat ze nu heel serieus klinkt. Hij zet

haar weer neer op de kade. ‘Wat is er?’ vraagt hij.

Mus gaat op haar knieën zitten, buigt voorover en kijkt naar het zeewater. ‘Daar,’ zegt ze en ze wijst naar het glinsterende oppervlak. ‘Wat is dat?’ Ze buigt nog verder voorover en laat haar hand door het water glijden. Dan vangen haar vingers iets wat naar haar toe drijft. Ze tilt haar hand op en laat het aan Kwaadbaard zien. ‘Is dit slijm?’ Ze kijkt onderzoekend naar haar hand, waar een paars goedje vanaf druipt.

‘Nee, dat is geen slijm.’ Kwaadbaard zoekt in zijn grote jas en trekt er een zakdoek uit. Hij begint de klodder van haar hand te wrijven. Als haar vingers schoon zijn, gooit hij de zakdoek in het water. Hij schraapt zijn keel en spuugt een grote fluim op de hand van Mus. Dan begint hij weer hevig te wrijven. Als Mus hem aankijkt en hij haar vragende blik ziet, stopt hij met boenen. ‘Dat is geen slijm, kind, dat is venijn.’

‘Venijn?’

‘Ja, dat drijft hier in het water. Da’s levensgevaarlijk.’

Mus kijkt weer naar het water. Omdat ze er nu op let, of omdat ze weet waar ze naar moet kijken, ziet ze overal paarse vlekken venijn drijven.

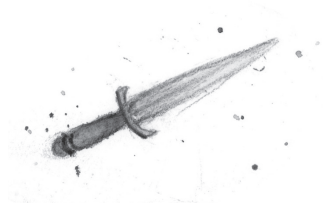
‘Dat moet je nooit meer aanraken,’ zegt Kwaadbaard. ‘Beloof me dat.’

‘Ik beloof het,’ zegt Mus, die haar ogen niet van het venijn in het water kan afhouden. ‘Augustus?’ Haar stem klinkt zacht en angstig. Ze noemt hem zelden bij zijn echte naam.

Kwaadbaard laat een grommetje horen. Wat waarschijnlijk iets betekent als: *Vraag wat je wilt vragen, al heb ik geen zin om het antwoord te geven.*

Mus kijkt Kwaadbaard aan. ‘Wat is venijn?’

Kwaadbaard ademt uit door zijn grote neusgaten, kijkt naar de zee en mompelt: ‘Gif, meissie. Venijn is gif.’

2

Kwaadbaard zet een glazen potje op tafel. Met een vergrootglas bekijkt een oud mannetje met een lange baard de inhoud. Hij kreunt en zucht. Nadat Mus en Kwaadbaard een leeg potje hadden gevuld met zeewater en venijn, gingen ze op zoek naar Bertrand, Kwaadbaards oudere broer. Zoals altijd draagt Bertrand een pak van bladeren dat ritselt als hij beweegt. In het eetgedeelte van de herberg zijn overdag nooit gasten, dus is het voor Mus en haar vrienden de perfecte plek om te overleggen.

Bertrand stopt zijn loep weg tussen de takken van zijn blade-renpak en schraapt zijn keel. ‘Het is inderdaad venijn, broertje.’

‘Ik wist het!’ zegt Kwaadbaard op een toon alsof hij blij is met zijn ontdekking.

‘Wees maar niet zo blij met je ontdekking,’ gaat Bertrand snel verder. ‘Mus, zei je nou dat de hele zee vol ligt met dit spul?’

Mus knikt en wil wat zeggen, maar dan vliegt de deur van de herberg open. Een blonde jongen voegt zich bij het groepje. Het is Maurits. ‘Wat is er aan de hand?’ Hij wijst naar het potje. ‘Wat is dat?’

‘Venijn,’ zegt Mus stoer, alsof ze dit al jaren weet en niet pas twee minuten.

‘Ziet er smerig uit.’ Maurits wil het potje pakken, maar Kwaadbaard grist het van tafel.

‘Dat niet alleen, kind, jochie, eh... zoon...’ Kwaadbaard weet nog steeds niet goed hoe hij Maurits moet aanspreken. Na jarenlang gedacht te hebben dat hij zijn kind verloren had, heeft hij pas sinds kort weer contact met hem. ‘Het is ook nog hondsgevaarlijk,’ zegt hij er snel achteraan.

‘Ik ben zo terug!’ zegt Bertrand, die naar de andere kant van het eetgedeelte loopt en een deur doorgaat.

Op hetzelfde moment vliegt de voordeur weer open. Het beetje zonlicht dat naar binnen schijnt wordt direct geblokkeerd door een gigantische gestalte. Naast hem, aan zijn arm, staat een prachtige donkere vrouw met lang haar en groene ogen, die zelfs in deze donkere ruimte lijken te schijnen.

‘Ah, Buffel, Venezuela, goed dat jullie er zijn.’ Kwaadbaard zet het potje terug op tafel.

‘O nee,’ verzucht de vrouw.

‘Dat is –’ begint de reus.

‘Venijn,’ maakt Mus zijn zin af.

‘Uit de staart,’ vult De Buffel aan.

Mus kijkt hem verbaasd aan. Net als ze wil vragen wat hij daarmee bedoelt, vliegt de deur opnieuw open. Er staat niemand in de opening. Dan valt de deur zachtjes dicht.

‘Hm, zal de wind wel wezen,’ mompelt Kwaadbaard.

‘Dat had je gedacht!’ klinkt een krakerige stem.

Kwaadbaard schrikt zo erg dat hij een hoge gil laat horen.

Mus en Maurits kijken elkaar met een glimlach aan.

‘Kromme Karelkje,’ zegt Kwaadbaard dan zo stoer mogelijk. ‘Welkom. Zijn we nu compleet?’

Karelkje, die zo krom staat dat je op zijn rug rustig een potje kunt schaken, giechelt. Hij haalt een rond spiegeltje tevoorschijn en kantelt het zo dat hij iedereen even kan aankijken.

‘Karelkje is de laatste,’ antwoordt Mus.

Op dat moment komt Bertrand terug, gevolgd door de herber-

gier. Onder zijn arm draagt de herbergier een dik boek, dat hij op de tafel naast het potje met venijn legt. Bertrand wijst naar hem en zegt: ‘Hij kan ons alles over het venijn vertellen.’

Mus doet een stap naar voren en leest de titel van het boek voor. ‘*De Verschrikkelijke Ervaringen Van Het Schip Het Klop-pende Kompas Onder Leiding Van Professor Victor Verbassius.*’

Kromme Kareltje gniffelt. ‘Klinkt als een zalig boek.’

‘Wat heeft dit met het venijn te maken?’ vraagt Mus verbaasd. ‘Wat was er zo verschrikkelijk aan die reis? En wie was Victor Verbassius?’ Ze ziet het niet zitten om daarachter te komen door eerst het hele boek te moeten lezen. Ze vindt lezen leuk, maar er zijn grenzen. En dit boek is grenzeloos dik.

De herbergier kijkt Mus en de anderen aan. ‘Dat zal ik jullie vertellen. Victor Verbassius was veertig jaar geleden een jonge geleerde. Hij ging met een grote groep collega’s op onderzoek uit. Ze hadden geruchten opgevangen over een gigantisch zeemonster en wilden weten of het ook echt bestond. De resultaten van die tocht staan hierin opgetekend.’

De herbergier opent het boek op een willekeurige pagina. Mus ziet prachtige tekeningen van allerlei gekleurde vissen. Ze bladert verder en ziet een schitterende prent van eilandjes met palmbomen, hagelwit zand en helderblauw water. In het midden van het boek lijkt er een pagina te zijn uitgescheurd.

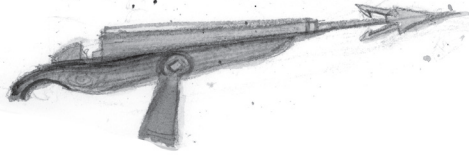
‘Alles verliep vlot voor de jonge Victor en zijn bemanning,’ gaat de herbergier verder. ‘Ze hadden op hun reis veel nieuwe zeedieren, planten en eilandjes ontdekt.’ Hij knikt even naar Mus. ‘Blader maar door naar het einde.’

Mus doet wat hij zegt en komt dan bij de laatste tekening uit. Haar ogen worden groter, en haar hand zoekt als vanzelf de hand van Maurits op. Ook hij kijkt met open mond naar de kleurrijke pagina’s.

‘Wat is dat?’ vraagt Mus, terwijl haar ogen naar de prent blijven staren.

Het lijkt wel alsof het zeewezen op het papier terugkijkt, een gigantische octopus met inktzwarte ogen, twee vlijmscherpe kaken en acht lange tentakels met indrukwekkende zuignappen. Het monster heeft een donkerblauwe kleur en is wel honderd keer zo groot als het schip dat ernaast getekend is. Dan geeft de herbergier antwoord op haar vraag.

‘Dat, kind, is de Kraken.’

3

‘De Kraken is het grootste en gevaarlijkste zeedier ter wereld,’ gaat de herbergier verder.

Iedereen hangt nu aan zijn lippen. Niet echt natuurlijk, dat zou zijn gerimpelde mond nooit aankunnen. Ze luisteren allemaal naar zijn woorden, zonder hem te onderbreken of een geluidje te maken.

‘Volgens een oude legende zwemt dit wezen al honderden jaren in de oceaan. Elk schip dat op zijn pad komt, ligt niet veel later op de bodem van de zee. In de kelder. Niemand heeft zijn aanval ooit overleefd.’

‘Behalve Victor Verbassius,’ vult Mus aan.

‘Inderdaad.’ De herbergier bladert terug naar het begin van het boek. Hij stopt bij een pagina met een portret. Mus kijkt naar een jonge man met een hoofd vol rossige krullen. Hij heeft een dun gezicht met een brede neus waar een brilletje op rust. Victor is niet alleen een knap uitziende man, hij is ook mooi geschilderd.

‘Victor is veertig jaar geleden teruggekeerd na een aanval van de Kraken. Maar hij was de enige. De rest van zijn bemanning heeft het niet overleefd. Hij heeft gruwelijke dingen gezien. Vroeger kwam hij hier nog weleens een Keelbrander drinken. Maar

na de Kraken kwam hij nooit meer, en hij sprak ook niet meer. Geen woord.'

'Wat erg,' zegt Mus, die ademloos heeft geluisterd.

Maurits kan zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en vraagt iets te enthousiast: 'Wat doet de Kraken dan met een schip?'

'Goeie vraag!' zegt Karelte met knerpende stem. Er valt een spootje kwijl op zijn ronde spiegelte.

'Dat weet alleen Victor Verbassius.' Bertrand trekt zijn groezelige wenkbrauwen op. 'Maar die praat helaas niet meer.'

Maurits kijkt naar het potje met het glimmende paarse spul. 'En het venijn dan? Waarom spoelt dat hier nu aan?'

Kwaadbaard neemt het woord. 'Venijn is het gif van de Kraken. Hij gebruikt het om zijn prooi mee te doden. Het ziet er prachtig uit en voelt aan als een onschuldig slijmerig goedje. Maar niets is minder waar. Kijk maar.' Hij pakt het boek van de tafel, geeft dat aan de herbergier en draait het deksel van het potje open. 'Achteruit, allemaal,' beveelt hij.

Iedereen doet een stap naar achteren. Kwaadbaard keert het potje om en het slijm glibbert op het tafelblad. Het venijn glinstert in een straal zonlicht, maar verder gebeurt er bar weinig.

'Er gebeurt bar weinig,' zegt Mus.

'Wacht maar,' antwoordt Kwaadbaard.

Dan ruikt Mus iets. De geur van verbrand hout. Even later ziet ze dat het venijn begint te borrelen. Te sissen. Te schuimen. Het vreet zich een weg door de tafel. Het gaat steeds sneller en het gat wordt steeds groter. Tot de tafel zo'n groot gat heeft dat niemand er ooit nog fatsoenlijk aan kan eten.

'Bijna alles wat met venijn in aanraking komt, wacht hetzelfde lot als deze tafel. Niet aankomen dus.' Voor Kwaadbaard lijkt het gesprek nu klaar.

Maar voor Mus zijn nog lang niet alle vragen beantwoord.

De herbergier trekt Kwaadbaard naar zich toe en fluistert wat

in zijn oor. Kwaadbaard knikt en loopt naar de voordeur. Hij mompelt iets wat klinkt als: *Ik ga naar de burgemeester. Hij moet ervoor zorgen dat niemand in de buurt van het water komt tot dat nare spul is weggedreven.* Dan is hij verdwenen.

Mus, die al die tijd de hand van Maurits vasthield, maakt zich los en loopt naar Bertrand toe. ‘Waarom spoelt dit hier aan? Is het beest in de buurt?’

‘Ik heb geen idee, kind,’ antwoordt de oude man. ‘Maar het water is niet meer veilig. En, kruipende kokkels, misschien zijn wij dat op het land nu ook niet meer.’